

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. H.**, zast. P. K., bytem Čs. A. 601, P. 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, P. O. BOX 220, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2015, č. j. KUZL-58747, sp. zn. KUSP-58747/2014/DOP/Mu,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 26. 1. 2015 doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 5. 3. 2015 žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2015, č. j. KUZL-58747, sp. zn. KUSP-58747/2014/DOP/Mu (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým

bylo ve výroku I. odvolání žalobce ze dne 26. 6. 2014 proti rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 2. 9. 2014, č. j. MUUH-OD/43274/2014/UrbP Spis 8775/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) zamítnuto jako nepřípustné. Ve výroku II. bylo odvolání žalobce ze dne 29. 12. 2014 proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto jako opožděné.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 6. 5. 2014 v 15:04 hodin v obci U. H.-M., na silnici, ul. ..., u domu č. p. ... ve směru od obce K., řídil osobní motorové vozidlo zn. převozní RZ: nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla strážníky Městské policie U. H. naměřena rychlost jízdy 77 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 74 km/hod. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/hod. tak překročil nejméně o 24 km/hod. Správní orgán obviněnému uložil dle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu a ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) sankci pokuty ve výši 3.000 Kč. Dále mu byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a v souladu s ust. § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupků ve výši 1.000 Kč.

II. Průběh správního řízení

Ze správního spisu vyplývá, že proti příkazu o uložení pokuty ze dne 11. 6. 2014, který byl žalobci osobně doručen, podal žalobce prostřednictvím zmocněnce P. K. odpor ze dne 26. 6. 2014, v němž tento zmocněnec požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu s tím, že uvedl, že tato e-mailová adresa je uzpůsobena pro příjem podání v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. K tomu byla dodatečně přiložena vlastnoručně podepsaná plná moc pro zmocněnce P. K. V podaném odporu bylo rovněž uvedeno, že se žalobce odvolává proti případnému rozhodnutí ve věci vydanému v budoucnu.

Následně prvostupňový správní orgán doručoval dne 3. 7. 2014 oznámení o pokračování v řízení na e-mailovou adresu Ve správním spisu není založeno potvrzení zmocněnce žalobce o přijetí této písemnosti, ale ani doklad o tom, že se zprávu nepodařilo odeslat. Další písemnosti (předvolání k ústnímu jednání i prvostupňové rozhodnutí) již byly zmocněnci P. K. zasílány na adresu

Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno prostřednictvím jeho zmocněnce P. K., kterému bylo zasláno na citovanou poštovní adresu do vlastních rukou, přičemž zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 8. 9. 2014. Zásilka byla po uplynutí úložní lhůty vložena dne 19. 9. 2014 do schránky. Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 29. 12. 2014 bylo podáno prostřednictvím zmocněnce P. K. odvolání, v němž bylo uvedeno, že se zmocněnec odvolává

proti neoznámenému rozhodnutí a žádá o jeho zaslání. Nato bylo prvostupňovým orgánem zmocněnci žalobce sděleno, že prvostupňové rozhodnutí již bylo zmocněnci doručeno a je pravomocné.

III. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že se nejprve zabýval odvoláním, které žalobce uplatnil v odporu ze dne 26. 6. 2014 a které směřovalo do odvolání proti rozhodnutí, jež bude v budoucnu vydáno. Dle ust. § 83 odst. 1 správního řádu odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí žalobci, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty. Co se rozumí vydáním rozhodnutí, normuje ust. § 71 odst. 2 správního řádu. Jak je patrné z výše uvedeného, není možné podat odvolání proti rozhodnutí, které bude vydáno někdy v budoucnu, protože se není možné odvolávat již před vydáním rozhodnutí, když ani správní orgán neví, co bude obsahem tohoto rozhodnutí. Teprve poté, co je rozhodnutí vydáno, mají jeho adresáti možnost seznámit se s jeho obsahem a od tohoto okamžiku mohou formulovat námitky proti jeho výrokům. Podle ust. § 82 odst. 2 věty první správního řádu musí odvolání mimo jiné obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Na napadeném rozhodnutí je otištěno razítko „vypraveno dne“ s datem 5. 9. 2014, ve smyslu ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu bylo tedy rozhodnutí vydáno tohoto dne. Brojí-li žalobce proti rozhodnutí, které bude vydáno v budoucnu odvoláním již dne 26. 6. 2014, stalo se tak v době, kdy toto rozhodnutí nebylo vydáno, dokonce jej správní orgán pravděpodobně ani nezačal vyhotovovat. Vzhledem k předčasnosti odvolání ze dne 26. 6. 2014 jej odvolací orgán vyhodnotil jako nepřipustné.

Tímto postupem není žalobce nijak poškozen na svých právech, neboť veškeré případné námitky, které by žalobce v předčasném „odvolání“ uplatnil, by správní orgán musel posoudit ve smyslu ust. § 36 odst. 2 správního řádu a vyjádřit se k nim v napadeném rozhodnutí. Odvolací orgán se dále zabýval tvrzením žalobce v odvolání ze dne 29. 12. 2014, že rozhodnutí nebylo zmocněnci oznámeno, pouze mu byla zaslána písemnost „Upozornění na nedoplatky“, z níž vyplývá, že mělo být vydáno nějaké rozhodnutí, které ale zmocněnci nebylo zasláno. Podle ust. § 86 odst. 1 správního řádu je třeba odvolání podat u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, přičemž podle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. V daném případě platí lhůta 15 dnů. Podle ust. § 72 odst. 1 správního řádu se rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Nestanoví-li zákon jinak, má ústní vyhlášení účinky oznámení pouze v případě, že se účastník současně vzdá nároku na doručení písemného vyhotovení rozhodnutí.

Zmocněnec v odporu ze dne 26. 6. 2014 požádal správní orgán, aby mu bylo doručováno na elektronickou adresu Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu platí, že

nevyklučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu. Podle ust. § 19 odst. 8 správního řádu se písemnosti uvedené v odstavci 4 (povinně doručované do vlastních rukou) na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Doručování na elektronickou adresu má tedy pouze podpůrný význam, nejedná se o plnohodnotný způsob předávání úředních písemností, neboť je tak závislý na součinnosti adresáta, že její absence (na rozdíl od jiných způsobů doručování) znemožňuje, aby nastaly právní účinky doručení. Nedostatek součinnosti tedy vyvolává nutnost doručovat písemné vyhotovení dokumentu do vlastních rukou, a to buď osobně, nebo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Není proto vůbec vadou doručování, pokud není respektováno přání adresáta spočívající v doručování písemnosti na elektronickou adresu, za současné podmínky, že adresát si toto rozhodnutí převezme jinak, a je přitom lhostejno, zda se tak stane fyzickým převzetím zásilky, nebo formou fikce doručení na odpovídající adrese či při doručování do datové schránky.

Zmocněnec doručení zprávy obsahující předvolání k ústnímu jednání ze dne 3. 7. 2014 zasláné správním orgánem na jeho elektronickou adresu nepotvrdil. Z úřední činnosti je odvolacímu orgánu známo, že P. K. se činnosti zástupce v řízeních tohoto typu věnuje opakovaně, a že jeho požadavek doručovat na různé e-mailové adresy slouží nikoliv k urychlení řízení, ale naopak k jeho prodloužení, neboť ten dosud doručení žádné písemnosti nepotvrdil. Adresa rovněž nesplňuje podmínku urychlení vlastního správního řízení. Diakritický znak nad adresou domény komplikuje doručování na k ní patřící e-mailovou adresu, neboť vyžaduje specifické softwarové úpravy spisové služby, eventuálně komplikované psaní takové adresy. V daném případě je proto evidentní, že i volba takové adresy je spíše snahou řízení zkomplikovat a prodloužit, než jí použít jako prostředek k rychlé komunikaci mezi adresátem a správním orgánem. Stejnou taktiku zmocněnec používal i v jiných řízeních, v nichž také zásadně nepotvrzoval přijetí písemností zasílaných na elektronickou adresu. Odvolacímu orgánu je známo, že sám zmocněnec žádné písemnosti z adresy správnímu orgánu nikdy neodesílá a vždy tak v řízení činí z adresy Proto se správnímu orgánu nelze divit, že na tento způsob doručování písemností zmocněnci rezignoval a postupoval dále dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu, přičemž ani zmocněnec již na tento způsob doručování nemohl nadále spoléhat.

Jednání zmocněnce ve svém souhrnu a v souvislostech výše popsanych naplňuje znaky zneužití práva, a proto k němu nelze přihlížet. Možné zneužití institutu práva na zastoupení musí správní orgány hodnotit individuálně k okolnostem daného případu a fakticky dokázat, že se tak stalo. Odvolacímu orgánu je z úřední činnosti známo, že v době napadeného rozhodnutí měl zmocněnec doručovací adresu dle informačního systému evidence obyvatel ve smyslu ust. § 10b zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „doručovací adresa dle ISEO“) a na tuto adresu mu bylo doručováno i napadené rozhodnutí. Zmocněnec neměl v době doručování aktivní datovou schránku ani v řízení nesdělil jinou adresu, na kterou by mu mělo být doručováno, kromě výše uvedené elektronické adresy. Jak je zřejmé z údajů na poštovní doručence, která je součástí spisu, stejnopis napadeného rozhodnutí byl P. K. doručován do vlastních rukou na výše uvedenou doručovací adresu dle ISEO, tj. v souladu s ust. § 20 odst. 1 a ust. § 72 odst. 1 věty první správního řádu. Dále je z doručenky patrné, že adresát písemnosti P. K. nebyl v době jejího doručování, tj. dne 8. 9. 2014, poštovní doručovatelkou zastížen, a proto byla poštovní zásilka na příslušné poště v Praze téhož dne uložena a připravena k vyzvednutí, přičemž adresát P. K. byl vyzván oznámením o neúspěšném doručení písemnosti, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně mu bylo sděleno, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout, a jaké jsou právní důsledky nevyzvednutí písemnosti. Adresát písemnosti P. K. si ale zásilku s rozhodnutím na poště v desetidenní úložní lhůtě osobně nevyzvedl.

V daném případě byla zásilka s rozhodnutím na poště uložena a připravena k vyzvednutí dne 8. 9. 2014. Ode dne následujícího začala běžet zákonná desetidenní lhůta určená k vyzvednutí písemnosti. Posledním dnem této lhůty byl čtvrtek 18. 9. 2014. Zásilku s rozhodnutím je tak třeba považovat za řádně doručenou již dne 18. 9. 2014, a to bez ohledu na to, že si ji zmocněnec na poště nevyzvednul a že ani není známo, zda se s jejím obsahem ve lhůtě pro odvolání seznámil, ačkoli obálka se stejnopisem napadeného rozhodnutí byla po uplynutí úložní lhůty P. K. vložena do schránky nebo zanechána na jiném místě, a to dne 19. 9. 2014. V projednávaném případě tak nelze než uzavřít, že napadené rozhodnutí bylo zmocněnci řádně oznámeno, byť prostřednictvím fikce doručení. Podle ust. § 86 odst. 1 správního řádu je třeba odvolání podat u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, přičemž podle ust. § 83 odst. 1 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. V daném případě platí lhůta 15 dnů, o které byl žalobce v závěru rozhodnutí správního orgánu řádně poučen. Dnem následujícím po dni doručení jeho zmocněnci, tedy ode dne 19. 9. 2014, žalobci začala běžet zákonná patnáctidenní lhůta pro podání odvolání. Poslední den této odvolací lhůty tak připadl na pátek 3. 10. 2014.

Jak vyplývá z výše uvedeného, žalobce podal odvolání v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem až dne 29. 12. 2014, což je patrné z údajů na elektronické zprávě. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že odvolání bylo podáno až po uplynutí zákonné lhůty určené pro jeho podání, neboť posledním dnem, kdy bylo možno podat odvolání, byl pátek 3. 10. 2014. Žalovaný poukázal na ust. § 73 odst. 1 správního řádu a dovodil, že je třeba odvolání podané žalobcem až v pondělí 29. 12. 2014 hodnotit nikoliv jako odvolání podané včas a v zákonem stanovené lhůtě, ale jako odvolání opožděné, neboť rozhodnutí správního orgánu již dne 4. 10. 2014 nabylo právní moci. Toto opožděné odvolání bylo spolu se spisovým materiálem postoupeno odvolacímu orgánu k přezkoumání. Jistě není nutné zpochybňovat obecně platnou zásadu, že neznalost zákona neomlouvá, nepřipouští se a netrpí (*ignorantia iuris non praesumitur nec toleratur*). Podání blanketního odvolání standardně vyžaduje, aby správní orgán odstranil tuto vadu podání ve smyslu ust. § 37 odst. 3 ve spojení s ust. § 82 odst. 2 správního řádu. Nicméně v situaci, kdy podané odvolání nemůže aktivovat věcný přezkum napadeného rozhodnutí, není takový postup na místě. Jakékoli

dodatečně konkretizované námitky účastníka řízení již nemohou způsobit revizi napadeného rozhodnutí v režimu odvolacího řízení, neboť podání nebylo učiněno včas, což je u odvolání ve správním řízení *conditio sine qua non*.

Žalovaný se tak opožděným odvoláním zabýval pouze jako podnětem k provedení přezkumného řízení ve smyslu ust. § 94 odst. 1 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správní orgány z moci úřední přezkouvají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Podle ust. § 95 odst. 1 správního řádu správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, zahájí z moci úřední přezkumné řízení, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Odvolací orgán tedy v souladu s ust. § 94 a násl. správního řádu přezkoumal nepřipustné i opožděné odvolání z toho hlediska, zda zde nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, ale na postupu správního orgánu neshledal žádného pochybení.

IV. Žaloba

V žalobě brojil žalobce proti napadenému rozhodnutí z následujících důvodů. Žalobce vyjadřuje názor, že žalovaný věc chybně posoudil, neboť odvolání podané žalobcem dne 29. 12. 2014 e-mailem opatřeným důvěryhodným elektronickým podpisem bylo včasné. Pro posouzení včasnosti podání odvolání je nutné korektně determinovat den doručení rozhodnutí. Žalovaný vyjádřil názor, že rozhodnutí prvního stupně bylo doručeno dne 18. 9. 2014, a to fikcí na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce. S tímto názorem se žalobce neztotožňuje. Dle ust. § 34 odst. 2 správního řádu se písemnosti doručují zástupci. Dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu se písemnosti doručují též na elektronickou adresu. Zástupce žalobce v podání odporu ze dne 26. 6. 2014 (součástí spisu) požádal o doručování písemností na e-mail Na tuto adresu mu správní orgán rozhodnutí nedoručil, což v napadeném rozhodnutí konstatoval též žalovaný. V takovém případě nemohlo mít právní účinky doručení fikcí na adresu trvalého pobytu, neboť správnímu orgánu nevzniklo právo na tuto adresu doručovat (§ 19 odst. 8 správního řádu). Z uvedeného důvodu nebylo rozhodnutí doručeno. Zástupce žalobce se o řešení právní otázky, která byla předmětem řízení, dozvěděl až z písemnosti „Upozornění na nedoplatky“, č. j. MUUH-OD/96168/2014/TreM Spis/8775/2014, vyhotovené Městským úřadem Uherské Hradiště dne 8. 12. 2014. Zmocněnec žalobce se s písemností seznámil dne 23. 12. 2015, toho dne počala plynout odvolací lhůta ve smyslu ust. § 84 odst. 1 správního řádu. Odvolání podané téhož dne, tj. 29. 12. 2014, je včasné.

Tvrzení žalovaného o tom, že P. K. nepotvrzuje doručení písemností na elektronické adrese je účelovým tvrzením žalovaného, které nebylo prokázáno. Naopak, jak je vidět z postupu v této věci, správní orgány P. K. na e-mail písemnosti nedoručují; logicky pak tento nemůže jejich doručení potvrdit. Tvrzení žalovaného je nekonkrétní a nepodložené. Odkaz žalovaného na údajně doručované předvolání k ústnímu jednání v projednávané věci je nepravdivý, zmocněnci žalobce žádné předvolání k ústnímu jednání doručeno nebylo. Žalobce však zastává názor, že jedna neúspěšně doručená písemnost nemůže vést k rezignaci

na doručování dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu, neboť takový postup by byl k újmě práv účastníka řízení. Zákon v žádném případě nehovoří o tom, že v případě neúspěšného pokusu o doručení e-mailem správní orgán na tento dále písemnosti nedoručuje.

Pro ilustraci žalobce přikládá přílohou namátkově vybrané potvrzení písemností z daného období, které učinil e-mailem s elektronickým podpisem; v případě pochybnosti o jejich pravosti navrhuje žalobce slyšet u soudů zástupce dotčených úřadů, kterým mělo být (dle print screenu) přijetí elektronicky doručovaným písemností potvrzeno. Žalobce považuje v této souvislosti za nutné upozornit žalovaného, že e-mail je negarantovanou formou komunikace a někdy se stává, že tento není doručen; je proto možné, že někdy k jeho doručení dojde a někdy nikoliv. To nic nemění na tom, že žalobce má dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu právo na to, aby správní orgán učinil pokus o vypravení písemnosti na elektronickou adresu; jiným způsobem může doručovat teprve tehdy, je-li takový pokus neúspěšný (ust. § 19 odst. 8 správního řádu). Tvzení žalovaného o údajné „obstrukci“ skrze požadavek na doručování na elektronickou adresu je zcela absurdní, žalobci není zřejmé, jaký by měl z takové „obstrukce“ prospěch či jak by tato měla řízení paralyzovat. Zejména pak žalobce upozorňuje, že jen stěží může jeho zmocněnec mít zájem obstruovat, když žalovaný doručoval své rozhodnutí do jeho datové schránky. Dle názoru žalobce obstruuje žalovaný tím, že namísto meritorního posouzení odvolání toto raději zamítne jako opožděné spolu s účelovou argumentací přehlížející nutnost doručovat písemnosti elektronicky dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu. Tvzení žalovaného o nemožnosti doručit žalobci na elektronickou adresu se jeví jako absurdní, zejména za situace, kdy žalobce prokázal, že přijetí elektronicky doručovaných písemností potvrzuje, tedy jen stěží tímto způsobem zneužívá právo.

Rovněž není pravdivé tvrzení žalovaného, že žalobce neužívá elektronickou adresu obecny@zastupce.eu ke komunikaci. Předně je nutno žalovaného poučit, že má-li zmocněnec zřízeno více elektronických podpisů, může podání činit z kterékoli elektronické adresy jím opatřené; při doručování na e-mail smí potvrdit přijetí písemnosti též z jiné elektronické adresy, než na kterou mu byla vypravena – důležité je, aby tato byla opatřena jeho elektronickým podpisem a nebylo tak pochyb o tom, že se tento s písemností seznámil. Není tedy nutné, aby podatel činil podání prostřednictvím adresy, přesto se žalovaný mylí, když tvrdí, že zmocněnec tak nečiní. Zmocněnec na důkaz svého tvrzení přikládá několik e-mailů, které prokazatelně odeslal (opatřené elektronickým podpisem) z adresy; jde přitom jak o samostatná podání, tak potvrzení přijetí písemností. Argumentace žalovaného je tak vyvrácena.

K nemožnosti dovodit fikci doručení v případě nerespektování priority doručovací adresy stanovené žalobcem se žalobce odkázal na závěr č. 86 zasedání Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 14. 12. 2009. Žalobce též zastává názor, že odmítne-li správní orgán doručovat písemnosti žalobci na e-mail, musí tak učinit v rámci prokázání snahy o zneužití práva žádostí o doručování na e-mail. V takovém případě však musí „zneužití práva“ řádně odůvodnit a účastníka řízení o neakceptaci požadavku o doručování na e-mail vyrozumět.

Žalobce pak namítá, že odvolání bylo podáno jako blanketní a žalobce nebyl vyzván k jeho doplnění. Podání odvolání je podáním ve smyslu ust. § 37 správního řádu a mimo

náležitostí uvedených v ust. § 37 odst. 2 správního řádu musí obsahovat též náležitosti dle ust. § 82 odst. 2 správního řádu, tj. údaj, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu přecházelo. Pokud odvolání tyto náležitosti nemá, má jeho podatel právo na to, aby byl vyzván k jejich doplnění, a to i v případě, že jej správní orgán vyhodnotí jako opožděné nebo nepřípustné. Samotný text odvolání může totiž obsahovat odůvodnění včasnosti jeho podání. Žalobce zastává názor, že správní orgán by měl dokonce dát podateli najevo, že jeho odvolání považuje za opožděné a vyzvat jej k jeho doplnění. Analogii lze hledat v zákoně č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož Nejvyšší správní soud vyzve stěžovatele k doplnění kasační stížnosti a poskytne mu k tomu měsíční lhůtu (ust. § 106 odst. 3 s. ř. s.), a to i v případě, že kasační stížnost je podávána z důvodu dle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. i v případě, že žaloba je odmítnuta jako podaná po uplynutí lhůty dle ust. § 72 s. ř. s. Jinak řečeno, v českém právu je běžné argumentovat ohledně včasnosti podání návrhu, a to i v případě, že soud či správní orgán má opačný názor. Může-li účastník řízení žalovat rozhodnutí krajského úřadu, kterým je odvolání proti rozhodnutí městského úřadu zamítnuto jako opožděné a má-li právo v takové žalobě uvádět argumenty, pro které zastává názor, že opožděné není, tak se jeví být absurdním postupem, aby toto právo (na odůvodnění odvolání, resp. prezentaci tohoto svého názoru) mu v odvolání nebylo přiznáno. Žalovaný ve věci nesprávně posoudil včasnost (opožděnost) podání odvolání, přičemž opomenul, že rozhodnutí, které bylo odvoláním napadeno, nebylo žalobci doručeno, ani se o něm jiným způsobem nedozvěděl.

V. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně uvedl, že odvolání žalobce bylo kromě opožděnosti zamítnuto podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu rovněž pro nepřípustnost, a to zejm. proto, že zmocněnec žalobce v odporu proti příkazu doručeném správnímu orgánu dne 26. 6. 2014 mj. uvedl v bodě III, že se odvolává proti případnému rozhodnutí ve věci vydanému i v případě, že toto rozhodnutí bude vydáno v budoucnu. Nepřípustnost takto podaného odvolání žalovaný dostatečně zdůvodnil v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí doručené prvostupňovému správnímu orgánu dne 29. 12. 2014 pak žalovaný zamítl pro opožděnost. Žalovaný setrval na tom, že prvostupňové rozhodnutí bylo prvostupňovým správním orgánem řádně oznámeno cestou provozovatele poštovních služeb, což zmocněnec žalobce opětovně a mechanicky zpochybnil. Žalovaný rovněž poukázal na to, že v době doručování prvostupňového rozhodnutí zmocněnec žalobce neměl datovou schránku, kterou měl zřízenou od 11. 10. 2011. Dne 16. 10. 2011 si datovou schránku zmocněnec zpřístupnil, dne 15. 10. 2012 si ji znepřístupnil a teprve dne 19. 12. 2014 si datovou schránku opětovně zpřístupnil. V mezidobí od deaktivace datové schránky do její opětovné aktivace měl zmocněnec různé adresy pro doručování v zahraničí (Panama, Tenerife). Žalovanému je známo, že se v řadě případů správní orgány působící v obvodu žalovaného pokusily na tuto adresu doručovat, avšak bezúspěšně. Žalovaný přiložil soudu namátkově tři dodejky, které prokazují, že pokusy správních orgánů o doručování písemností na adresy do zahraničí (doručoval Městský úřad Vsetín) byly

opakovaně neúspěšné a žalobce tyto adresy setrvale uváděl jen proto, aby v řízení obstruoval. Zmocněnec si následně doručovací adresy v zahraničí zrušil a zapsal si do informačního systému evidence obyvatel adresu

Zmocněnec P. K. požádal o doručování na elektronické adresy Procesní strategie tohoto zmocněnce je žalovanému známa i z jiných řízení, přičemž v některých případech se správnímu orgánu zdaří písemnosti na elektronickou adresu ze systému „outlook“ odeslat, jako tomu bylo i v tomto případě, kdy prvostupňový správní orgán předvolal zmocněnce mj. i doručením předvolání na elektronickou adresu a neobdrží žádnou informaci o tom, že písemnost nelze doručit. V opačném případě se může stát, že se úřední osobě nemusí zdařit odeslat písemnost ze systému „outlook“ na elektronickou adresu a z elektronického systému pošty dostane informaci o tom, že písemnost je nedoručitelná.

Žalovaný uzavřel, že podle jeho názoru je doručování na e-mail negarantovanou formou oznamování písemností, jak ve správní žalobě uvádí sám žalobce. Tento způsob doručování není plnohodnotným způsobem předávání úředních písemností, neboť je závislý na součinnosti adresáta, přičemž její absence nevede k právním účinkům doručení. Naopak, nedostatek součinnosti vyvolává nutnost doručovat písemné vyhotovení dokumentu do vlastních rukou, a to buď osobně, anebo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Není vůbec vadou doručování, pokud není respektováno přání adresáta spočívající v doručování písemnosti na elektronickou adresu, za současné podmínky, že adresát si toto rozhodnutí převezme jinak. Prvostupňový správní orgán doručoval prvostupňové rozhodnutí výhradně na adresu uvedenou v informačním systému evidence obyvatel Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový správní orgán doručoval zmocněnci předvolání k ústnímu jednání na elektronickou adresu dne 3. 7. 2014. Zmocněnec mu však přijetí písemnosti zprávou se zaručeným elektronickým podpisem nepotvrdil. Pokud žalobce tvrdí, že mu předvolání k ústnímu jednání nebylo elektronickou cestou doručeno, pak je na něm, aby toto své tvrzení dokázal, neboť se důkazní břemeno přenáší na jeho stranu.

Pokud se žalobce dovolával toho, že mu bylo třeba sdělit, pokud správní orgán odmítá doručovat na elektronickou adresu, pak žalovaný poukázal na to, že toto sdělení mu prvostupňový orgán zaslal již dne 10. 7. 2014. Prvostupňový správní orgán mu adresoval na elektronickou adresu písemnost se zaručeným elektronickým podpisem nazvanou „sdělení o doručování písemnosti“ a sdělil zmocněnci, že mu už nebude písemnosti, a to ani v budoucnu, na elektronické adresy doručovat a nadále mu bude doručovat výhradně na adresu doručovací uvedenou v registru obyvatel nebo do datové schránky, pokud si ji zmocněnec zřídí. Žalovaný setrval na svém závěru, že jediným cílem žádostí P. K. o doručování na elektronickou adresu s diakritikou je obstrukce a zneužití práva, k čemuž poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice ze dne 25. 2. 2015, č. j. 52 A 47/2014-72.

Žalovaný dále uvedl, že v situaci, kdy je odvolání podáno opožděně, nebylo třeba zmocněnce žalobce vyrozumívat o doplnění blanketního odvolání. Rozhodnutí prvostupňového správního orgánu žalovaný považuje za pravomocné, a to ke dni 4. 10. 2014. Odvolání podané proti němu až dne 29. 12. 2014 je odvoláním opožděným, a proto nebylo třeba vyzývat žalobce k doplnění tohoto odvolání. I tento procesní krok je součástí

zaběhnutého scénáře, který je žalovanému dobře znám z jiných správních řízení. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

VI. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud při posouzení věci v první řadě vycházel ze skutkového stavu zjištěného správními orgány, který je dokumentován ve správním spisu, který soud měl při svém rozhodování k dispozici. Vzhledem k tomu, že žalobce trval na nařízení jednání a navrhl i provedení dokazování, krajský soud ve věci nařídil jednání.

Při jednání konaném dne 29. 4. 2016, jehož se žalobce osobně nezúčastnil, účastníci setrvali na svých procesních návrzích a ve svých projevech shrnuli obsah svých procesních podání. Obě strany navrhly ve věci provedení dokazování. Žalobce navrhl prostřednictvím svého zástupce provedení důkazu přílohami žaloby, které obsahují tiskové sestavy elektronické korespondence zmocněnce žalobce P. K. s různými správními orgány v různých správních řízeních uskutečněné z e-mailových adresa, a to k tomu, aby prokázal, že neplatí závěry žalovaného o tom, že nepotvrzuje přijetí písemností zasílaných na tyto e-mailové adresy elektronickou poštou. Krajský soud těmito listinami provedl důkaz, přičemž shledal, že jde o přípis ze dne 13. 2. 2015 adresovaný Městskému úřadu v Kostelci nad Orlicí ve věci obviněné K. V. (žádost o odročení jednání), blíže nespecifikovaný přípis označený jako „odvolání“ ve věci M. V., blíže nespecifikovaný přípis ze dne 13. 2. 2015 označený jako „Podání plné moci VÁGNER“, přípis ze dne 13. 2. 2015 Krajskému úřadu Pardubického kraje označený jako „Žádost o zaslání listiny“, další přípis témuž správnímu orgánu obsahující potvrzení přijetí zprávy ze dne 11. 2. 2015, přípis obsahující potvrzení přijetí zprávy ze dne 9. 1. 2015 adresovaný Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje, další dva přípisy adresované Magistrátu města Hradec Králové a Městu Turnov, přípis ze dne 12. 5. 2014 adresovaný Městskému úřadu Šternberk ze dne 30. 4. 2014 (podání odvolání) a přípis adresovaný Městskému úřadu Zábřeh a přípis adresovaný Krajskému úřadu kraje Vysočina ze dne 10. 12. 2014 (potvrzení přijetí zprávy), další přípis adresovaný Magistrátu města Hradec Králové ze dne 30. 10. 2014 (potvrzení přijetí zprávy), další zpráva Městskému úřadu Zábřeh ze dne 24. 10. 2014 (potvrzení přijetí zprávy), přípis označený jako předvolání po podání odporu ze dne 24. 10. 2016, další přípis ze dne 23. 10. 2014 adresovaný Krajskému úřadu královéhradeckého kraje (potvrzení přijetí zprávy), přípis ze dne 16. 10. 2014 označený jako „usnesení ve věci T. R.“ (potvrzení přijetí zprávy) a konečně přípis ze dne 9. 10. 2014 adresovaný Městskému úřadu Zábřeh (potvrzení přijetí zprávy).

Dále krajský soud k návrhu zástupce žalovaného provedl dokazování přílohou č. 6 vyjádření žalovaného. Jedná se o tiskovou sestavu (tzv. print screen) obrazovky e-mailového klienta obsahující text zprávy odesílané osobou „Č. O.“ podepsanou, odeslanou dne 10. 7. 2014, v 13:16 hod. na e-mailovou adresu, jejímž obsahem je sdělení panu K., že

prvostupňový orgán Městský úřad Uherské Hradiště obdržel opakovaně žádost o doručování písemností na elektronickou adresu Prvostupňový orgán odkázal na ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu a uvedl, že na shora uvedenou elektronickou adresu opakovaně doručoval, přičemž to nikdy nevedlo k urychlení a zjednodušení řízení, naopak vždy mělo znaky obstrukčního jednání, neboť prvostupňový orgán musel vždy vyčkat nepotvrzení přijetí zprávy a odeslat písemnost běžnou poštou. Na základě uvedeného prvostupňový orgán v předmětné zprávě sdělil, že neakceptuje další žádosti o zasílání písemností na elektronickou adresu a že nadále budou písemnosti zasílány do datové schránky, běžnou poštou na adresu trvalého pobytu, příp. na doručovací adresu, která bude uvedena v centrálním registru obyvatel či v jednotlivých případech na poštovní adresu, kterou zmocněnec správnímu orgánu uvede. Ostatní návrhy na dokazování ze strany žalovaného krajský soud zamítl, neboť by nemohly přispět k lepšímu objasnění věci. Žalovaný navrhl založit do spisu texty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015-46 a dále rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 41 A 97/2014-35, které byly vydány v obdobných věcech téhož žalovaného, čemuž soud vyhověl.

Ve svých vyjádřeních k provedenímu dokazování strany uvedly následující. Zástupce žalobce uvedl, že na print screen zprávy údajně odeslané panem Č. na jeho e-mailovou adresu dne 10. 7. 2014 nelze hledět jako na doručenou, neboť z této tiskové sjetiny není zřejmé, že byla opatřena jeho elektronickým podpisem. V předmětném e-mailu chybí spisová značka vedeného řízení i jeho předmět. K e-mailové zprávě ze dne 3. 7. 2014 založené ve spisu zástupce žalobce především namítl, že nebyl opatřen elektronickým podpisem a není z něho patrný obsah zprávy, přičemž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 40/2015. Žalovaný k provedenímu dokazování uvedl, že tiskové sjetiny předložené žalobcem se netýkají úřední činnosti žalovaného, jím vedených správních řízení, jakož ani správních orgánů činných v jeho správním obvodu (Zlínském kraji). E-mailová zpráva ze dne 3. 7. 2014 je podle názoru zástupce žalovaného z hlediska svých náležitostí zcela v pořádku. Ve svých závěrečných návrzích strany setrvaly na svých procesních stanoviscích s tím, že zástupce žalobce poukázal ještě na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 5/2015, přičemž podle jeho přesvědčení by správní orgán měl vždy učinit dva pokusy o doručení na elektronickou adresu, nikoliv pouze jeden.

Krajský soud vycházel při posouzení věci ze skutkového stavu doplněného výsledky dokazování provedeného při jednání soudu dne 29. 4. 2016, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Mezi účastníky je sporná procesní správnost postupu prvostupňového správního orgánu ve správním řízení, od níž se odvíjí i otázka stanovení okamžiku doručení prvostupňového rozhodnutí žalobci, od níž je odvozeno posouzení správnosti napadeného rozhodnutí o zamítnutí odvolání. Krajský soud se ve smyslu žalobních námitek zabýval otázkou, zda při doručování rozhodnutí zmocněnci žalobce P. K. na adresu byly splněny podmínky pro aplikaci zákonné fikce podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu. Doručení písemnosti fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu může nastat pouze za předpokladu splnění zákonem stanovených podmínek pro tento způsob doručení. Jednou z těchto podmínek je i okolnost, že správní orgán nemá podle zákona doručovat jiným způsobem.

Podle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (ust. § 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Z ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu věty druhé plyne, že „v případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem.) Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.“

Z jazykového a systematického výkladu citovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že sdělí-li účastník řízení správnímu orgánu adresu pro doručování (tzv. doručovací adresu), pak je správní orgán povinen doručovat písemnosti na tuto adresu, nikoliv na adresu trvalého pobytu účastníka řízení. Zákon tedy v daném případě nejenže umožňuje doručování zásilek na adresu sdělenou účastníkem řízení, ale v ust. § 20 odst. 1 správního řádu tuto adresu uvádí jako první v pořadí. Pokud je tedy účastníkem řízení správnímu orgánu sdělena adresa pro doručování a dojde ke splnění ostatních zákonem stanovených podmínek, je dle názoru soudu povinností správního orgánu doručovat písemnosti primárně na tuto adresu. Krajský soud na druhé straně nemá pochyb o tom, že jsou správní orgány oprávněny neakceptovat požadavek účastníka řízení ohledně doručování na jím sdělenou elektronickou adresu, jsou-li pro to dány důležité důvody, zejména pak ukáže-li se, že takový postup nemůže přispět k efektivitě správního řízení. To platí tím spíše, je-li zjevné, že účastník požaduje doručovat na elektronickou adresu nikoliv proto, aby bylo řízení urychleno, ale naopak aby prodlužoval dobu vedení správního řízení. Tyto závěry ostatně vyplývají i z judikatury Nejvyššího správního soudu, přičemž poukázat lze kupříkladu na rozsudek tohoto soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015-37 (přístupné na www.nssoud.cz), v němž bylo konstatováno, že „pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu je projevem vstřícnosti veřejné správy a může být účastníku řízení odepřen, vylučuje-li takové doručování zákon nebo povaha věci.“ Podmínky, za nichž správní orgán může v průběhu správního řízení odmítnout účastníkem či jeho zástupcem sdělenou elektronickou adresu pro doručování, jsou dále podrobněji rozebrány v další judikatuře správních soudů. Přestože je možné chápat v rámci přestupkového řízení určité procesní strategie některých účastníků řízení jako účelové, nezabývá to správní orgány povinností postupovat v souladu se zákonem (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 37/2015-36).

Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015-39, dostupného na www.nssoud.cz, týkajícího se též právní otázky: „*Pokud správní orgán dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení prokazatelně nepřispěje (a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, resp. účastník řízení žádné jiné důvody netvrdí), je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (a místo toho doručovat písemnosti tak, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal). Není tak však oprávněn učinit bez dalšího, jak se domnívá krajský soud. V souladu se zásadou součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu) je správní orgán povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou adresu doručovat a z jakých důvodů. Pouze takovýto postup bude šetřit procesní práva účastníků a umožní jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Uvedený postup ostatně předpokládá i odborná literatura ke správnímu řádu: ‚Zákon výslovně nestanoví, jakým způsobem by měl správní orgán postupovat v případě, pokud požadavku účastníka řízení na to, aby mu doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělil, nevyhoví, neboť dojde k závěru, že vyhovět tomuto požadavku by nemohlo přispět k urychlení řízení. Vzhledem k tomu, že není stanoveno, že by v tomto případě měl správní orgán vydávat usnesení (svým charakterem je úkon správního orgánu rozhodnutím o procesní otázce) a protože podle § 76 odst. 1 se usnesení vydávají jen tehdy, **pokud tak zákon stanoví, měl by správní orgán účastníku řízení sdělit, že jeho požadavku nevyhověl a z jakých důvodů tak učinil.**‘ (Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, 2012, s. 248). ‚Odmítne-li správní orgán požadavek účastníka řízení na doručování na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu, sdělí tuto skutečnost účastníkovi řízení. Toto sdělení nemá formu správního rozhodnutí (nejde o rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1), ani usnesení (podle § 76 odst. 1 správní orgán rozhoduje usnesením v případech stanovených zákonem, což není tento případ).‘ (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 4. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 98).“*

V posuzované věci je jednoznačné a mezi stranami nesporné, že zmocněnec žalobce v odporu ze dne 25. 6. 2014 sdělil prvostupňovému správnímu orgánu elektronickou adresu Podání splňovalo náležitosti podání a bylo učiněno způsobem stanoveným v ust. § 37 správního řádu, proto bylo nepochybně nutné elektronickou adresu považovat za adresu pro doručování ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu. Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový správní orgán se pokusil na tuto elektronickou adresu doručit dne 3. 7. 2014 oznámení o pokračování v řízení. Ve správním spisu není založeno potvrzení zmocněnce žalobce o přijetí této písemnosti, ale ani doklad o tom, že se zprávu nepodařilo odeslat. K náležitostem této e-mailové zprávy krajský soud podotýká, že z emailové zprávy je patrné, že byla odeslána úřední osobou P. U. (která byla oprávněnou úřední osobou prvostupňového orgánu v této věci) na adresu dne 3. 7. 2014, přičemž její přílohy jsou označeny jako „54801-2014_pokračování_v_řízení“. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že tato zpráva byla jmenovaným pracovníkem prvostupňového orgánu odeslána na adresu „.....“. Pokud žalobce namítal, že mu toto sdělení nebylo doručeno, pak je třeba poukázat na to, že samotné doručení písemnosti v případě, že není potvrzeno přijetí e-mailové zprávy ze strany jejího adresáta, není rozhodnou skutečností. Na neúspěšný pokus o doručení e-mailem je správní orgán povinen zareagovat ve smyslu citovaného ustanovení § 19 odst. 8

správního řádu tak, že zašle doručovanou písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal, tzn. jiným zákonem předvídaným způsobem ve smyslu ust. §20 odst. 1 správního řádu. V posuzované věci je zřejmé, že zmocněnec P. K. měl v době vedení správního řízení v evidenci obyvatel uvedenou adresu, přičemž na tuto adresu mu bylo v předmětné věci prvostupňovým správním orgánem dále doručováno. Aby však toto doručování bylo ve smyslu citované judikatury hodnoceno jako účinné, je třeba posoudit, zda prvostupňový správní orgán zmocněnce žalobce dostatečným způsobem vyrozuměl o tom, že již nadále v předmětné věci nebude doručovat zmocněnci na jím sdělenou elektronickou adresu pro doručování.

V tomto ohledu krajský soud doplnil dokazování o tiskovou sestavu (print screen) obrazovky e-mailového klienta obsahující text zprávy odesílané osobou „Č. O.“ podepsanou odeslanou dne 10. 7. 2014, v 13:16 hod. na e-mailovou adresu Krajský soud má za to, že toto sdělení svou formou i obsahem vyhovuje požadavkům správního řádu a citovaných názorů Nejvyššího správního soudu. Především je z něho jednoznačně patrná přičitatelnost prvostupňovému orgánu, a dále skutečnost, že zpráva tohoto obsahu byla odeslána na předmětnou elektronickou adresu Obsahově představuje toto sdělení generální vyrozumění zmocněnce P. K., jehož efekt lze vztáhnout ke všem řízením běžícím u prvostupňového správního orgánu v této době a svou datací (10. 7. 2014) se tak jednoznačně vztahuje k době, kdy probíhalo prvostupňové správní řízení v předmětné věci (červen – začátek září 2014). Pokud se týká namítaného právního názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 40/2015-38 (přístupný na www.nssoud.cz), krajský soud k němu uvádí, že tento rozsudek se zabýval situací, kdy žalobce tvrdil, že zpráva doručovaná mu správním orgánem na elektronickou adresu spadla do tzv. spamového filtru, přičemž z toho důvodu se s ní žalobce nemohl seznámit. Nejvyšší správní soud sice poukázal v této věci na to, že je to právě elektronický podpis, který zaručuje identifikaci odesílatele, a nikoliv doménová adresa správního orgánu, nicméně ve výsledku shledal argumentaci žalobce jako nedůvodnou s názorem, že *„zaručeným elektronickým podpisem byl podepsán minimálně dokument, který byl součástí emailové zprávy, pokud jím nebylo podepsáno i tělo emailu, což, jak je uvedeno výše, správní řád pro správní orgán nepožaduje.“* Vztáhne-li krajský soud tyto závěry na předmětné sdělení prvostupňového orgánu, pak musí konstatovat, že sjetina e-mailové zprávy ze dne 10. 7. 2014 obsahuje údaj o připojení elektronického podpisu s názvem e-mailové adresy Krajský soud tedy vyhodnotil tento důkaz jako dostačující pro závěr, že zmocněnec žalobce byl prvostupňovým orgánem informován o tom, že mu již nebude ode dne 10. 7. 2014 v probíhajících správních řízeních (včetně řízení v předmětné věci) doručováno na jím sdělenou elektronickou adresu.

Na okraj uvedené argumentace je třeba uvést, že se krajský soud tímto odlišil od svých závěrů v obdobných věcech vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 33 A 3/2015 a 33 A 6/2015, v nichž dospěl k tomu, že se správní orgány dopustily porušením pravidel o doručování podstatné vady řízení, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). V posuzované věci však správní orgán učinil pravidlům pro doručování ve smyslu citované judikatury zadost, neboť se pokusil doručovat na elektronickou adresu sdělenou zmocněncem žalobce, a dále ho prokazatelně uvědomil sdělením ze dne 10. 7. 2014, že mu již na tuto adresu doručováno nebude. Proto krajský soud v jejich postupu v předmětné věci pochybení neshledal a ztotožňuje se i s hodnocením

kontextu jednání zmocněnce žalobce, který lze bez jakýchkoliv pochybností považovat za obstrukční strategii (viz k tomu obdobně rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 3. 2016, č. j. 31 A 86/2015-49).

Krajský soud z uvedených prokázaných skutečností ve světle citované judikatury dovodil, že prvostupňový orgán postupoval správně, pokud dále doručoval ve správním řízení na adresu, kterou měl zmocněnec žalobce v inkriminované době uvedenou v systému centrální evidence obyvatel, což je řádně doloženo ve správním spisu. Na tuto adresu bylo doručováno i prvostupňové rozhodnutí, přičemž krajský soud zcela souhlasí s názorem žalovaného, že bylo doručeno fikcí uplynutím úložní doby dne 18. 9. 2014. Od následujícího dne počala plynout lhůta k podání odvolání v délce patnácti dnů, která v souladu s pravidly pro počítání lhůt uplynula dne 3. 10. 2014. Jelikož odvolání bylo v předmětné věci podáno dne 29. 12. 2014, bylo podáno zjevně opožděně a žalovaný rozhodl zákonně a správně, pokud ho z tohoto důvodu zamítl (výrok II. napadeného rozhodnutí).

Krajský soud rovněž nepovažuje za důvodnou námitku žalobce, že odvolání ze dne 29. 12. 2014 bylo podáno jako blanketní a jako takové mělo být prvostupňovým orgánem doplňováno, tedy žalobci měla být dána příležitost k doplnění tohoto odvolání. Krajský soud má za to, že v kontextu procesních podání zmocněnce žalobce v předmětném správním řízení tomu tak není. Je sice pravdou, že obecně platí, že správní orgán je po obdržení blanketního odvolání povinen poskytnout odvolateli příležitost k jeho doplnění ve smyslu § 37 správního řádu, ovšem na druhé straně je třeba odlišovat situace, kdy je takové odvolání včasné a přípustné, a situace, kdy tomu tak není a z jakých důvodů. Pokud odvolání není včasné, nelze tuto vadu podání zhojit, neboť takové odvolání musí být zamítnuto. Riziko, že prvostupňový orgán nezajistí doplnění odvolání a postoupí odvolacímu orgánu, který může zjistit, že odvolání bylo podáno včas a je tedy způsobilé meritorního přezkoumání, nese prvostupňový orgán. Vada v jeho postupu však může být zhojena i v řízení před žalovaným, neboť ten není předběžným posouzením včasnosti odvolání vázán a může věc vrátit prvostupňovému správnímu orgánu zpět za účelem doplnění odvolání (viz k tomu obdobně Potěšil, L. S. 430, 442 In. Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D. Správní řád. Komentář. 1.vydání, Praha: C. H. Beck, 2015). Tomu konec konců podle krajského soudu odpovídá i kratší lhůta stanovená prvostupňovému orgánu k postoupení opožděného odvolání v § 88 odst. 1 in fine správního řádu v délce deseti dnů. V posuzované věci nelze přehlížet, že podané odvolání bylo zjevně opožděné, přičemž podávání blanketních odvolání je součástí obstrukční procesní strategie zmocněnce žalobce v těchto řízeních, což bylo správním orgánům nepochybně známo a krajskému soudu je to rovněž známo z jeho rozhodovací činnosti v jiných věcech, v nichž zmocněnec žalobce jednal. Krajský soud tedy v tomto postupu v předmětné věci nespatřuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.r.s.

Jelikož proti výroku I. napadeného rozhodnutí žalobce nevznese žádnou žalobní námitku, krajský soud se jeho přezkumu nevěnoval. Nad rámec nutného odůvodnění však uvádí, že tento výrok napadeného rozhodnutí o zamítnutí odvolání „in eventum“ podaného do dosud nevydaného rozhodnutí netrpí žádnými vadami, jež by krajský soud musel zohlednit ex offio, přičemž žalovaný se jím z procesní opatrnosti vypořádal s odvoláním vzneseným zmocněncem žalobce v kontextu podaného odporu ze dne 26. 6. 2014.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

Z uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak je ve výroku I. uvedeno.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu řízení nepřiznal (výrok III).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. března 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová